

Lūkas evaņģēlijs 8: 4-15

- 4 Bet, kad daudz ļaužu bija sanākuši, un cilvēki no visām pilsētām pie Viņa sanāca, tad Viņš runāja līdzībā:
5 "Sējējs izgāja sēt savu sēklu; un sējot cita krita ceļmalā, un to samina, un putni gaisā to apēda.
6 Un cita krita uz akmeni, uzdīgusi tā sakalta, tāpēc, ka tai nebija slapjuma.
7 Un cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga līdz un to nomāca.
8 Bet cita krita labā zemē, tā uzdīga un nesa simtkārtīgus augļus." To sacījis, Viņš sauca: "Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!"
9 Bet Viņa mācekļi Viņam vaicāja, ko šī līdzība nozīmē?
10 Bet Viņš sacīja: "Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet pārējiem līdzībās, lai tie redzēdami neredz un dzirdēdami nesaprot.
11 Bet šī ir tā līdzība: sēkla ir Dieva vārds.
12 Bet, kas ceļmalā, ir tie, kas to dzird; pēc velns nāk un ņem vārdu no viņu sirdīm, lai tie netic un netop izglābti.
13 Bet, kas uz akmens, ir tie, kad tie vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tic un pārbaudīšanas laikā tie atkāpjas.
14 Bet, kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird un tomēr noiet un iegrimst rūpēs un bagātībā un pasaules kāribās un noslāpst un nenes nekādus augļus.
15 Bet, kas labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus nesdami ar pacietību.

Šajā līdzībā Kristus runā par Dieva vārdu un kā cilvēki to uzņem. Viens un tas pats Dieva vārds, bet četras dažādas reakcijas. Pēc šīs attieksmes pret Dieva vārdu visu cilvēci var iedalīt četrās lielās grupās, nosacīti tās nodēvējot vārdos - cietie, seklie, grimstošie un godīgie.

Neviļus mēs varam sajust apmierinājumu par to visu kā veiksmīgi atrisinātu skolnieka uzdevumu - viss ir salikts pa plauktiem. Vai arī varam priecāties kā valsts ministrijas ierēdņi, kam izdevies visus iedzīvotājus sadalīt četrās abstraktās grupās bez cilvēcības un dvēseles, katram piemērojot kādu abstraktu attieksmes koeficientu.

Tomēr šī Kristus stāsta klausītāja uzdevums nav sašķirot visus pasaules cilvēkus grupās, bet uzdot jautājumu - kurā grupā šobrīd atrodos es!?

Vai esat aizdomājušies, kādi ir tie "TIE", par kuriem šeit ir runa? Kā veidojās tālāk viņu dzīves, kad sējējs bija aizgājis? Pie kādiem rezultātiem viņi nonāca? Kā izveidojās viņu liktenis kopsavilkumā?

Palūkosimies (meklējot viņos sevi un savu dzīvi)!

- 1) Cietie kā kārtīgi nomīdīts klons. 11 Bet šī ir tā līdzība: sēkla ir Dieva vārds. 12 Bet, kas ceļmalā, ir tie, kas to dzird; pēc velns nāk un ņem vārdu no viņu sirdīm, lai tie netic un netop izglābti. Kāpēc šie cilvēki ir tik cieti kā nomīdīta, labi noblietēta ceļa segums? Kāds vai kaut kas viņus ir blietējis. Gadiem. Dzīves posmiem. Iespējams, šo cilvēku etalons ir persona ar, kā mēdz teikt, "stingru dzīves pārliecību". Tiem vienmēr ir taisnība. Tie dzīvē visur dodas ar savu stingro pārliecību. Tie vienmēr visu zina labāk par citiem. Viņu argumenti vienmēr ir tie pareizākie. Iespējams, viņi neko neatzīst sevī, bet jo labprātāk pārliecina otru. Viņu dzīves moto, iespējams, ir - "nestāsti man, es zinu labāk". Mēs iegūstam viena paštaisna, pašpārliecināta cilvēka portretu ar spēcīgiem sejas vaibstiem. Vadoņi, karavadoņi, visādu karu veterāni, politiķi un cietumnieki, skarbie profesori, pareizie vecāki un karojošie pedagogi... Vienā ziņā šo cilvēku ir žēl. Ieklausīties, pieņemt ko jaunu, kritiski palūkoties uz savām atziņām un skatījumiem viņiem šķiet kā zaudējums, sakāve, jo tas nozīmētu atzīt - esmu maldījies. Pārliecinoši atpalcis. Pārliecinoši gājis ne tajā virzienā. Bet dzīvot taču nozīmē visu laiku kaut ko atzīt, mainīt, ieraudzīt, saklausīt. Ir cilvēki, kam pielec, un ir cilvēki, no kuriem atlec. Varbūt šie cilvēki pēc pārliecinoši nodzīvota mūža atpopas vientulībā, jo ar tādiem ir grūti uzturēt dvēseliskas attiecības. Pat Dievam. Ielaist sevī Dieva vārdu un atteikties no gadiem ilgi celtā, regulētā savu uzskatu cietokšņa tiem arvien liksies pārāk augsta cena. Nespēja zaudēt sevi, lai sevi par jaunu atrastu, galu galā ir milzīga nespēka iezīme. Dieva vārds viņiem nestu glābšanu, bet viņi slēpjas aiz savas noblietētās čaulas un galā piedzīvo tikpat cietu traģēdiju - tie netic un netop izglābti. Pat velns bija gudrāks par viņiem, jo zināja Dieva vārda milzīgo vērtību. Bet ceļmalai jau viss atlec.
- 2) Seklie, kas nekur neiesakņojas. 13 Bet, kas uz akmens, ir tie, kad tie vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tic un pārbaudīšanas laikā tie atkāpjas. Vai esat sastapuši savā dzīvē tādus cilvēkus - taureņus, kas lidinās no viena zieda uz otru, baudot tā nektāru, no viena priecīga notikuma uz otru, baudot tā gaisotni? Nelaimīgas iemīlēšanās ir šo cilvēku specialitāte. Tie iemīlas cilvēkos un lietās, lai, reiz izgaršojuši tos, celtos gaisā un lūkotos pēc nākamā. Es reiz pazinu

kādu cilvēku, kas stundām varēja stāstīt, kādos saviesīgos pasākumos viņš piedalījies, ar kādiem populāriem cilvēkiem ticies un runājis, kādās automašīnās sēdies un vizinājies. Visvairāk mani pārsteidza tas, ka, pēc pasaules standartiem mērot, viņš bija - "nekas". Cilvēks bez profesijas, aicinājuma un diemžēl bez izglītības - viens saviesīgs cilvēks ar mammas izsniegtu kabatas naudu, bet ar apbrīnojamu talantu iepazīt paņiņu paņiņas. Vai prieks un priecāšanās ir saistāms ar seklību? ...[kad tie vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tic un pārbaudīšanas laikā tie atkāpjas](#), saka Kristus. Es drīzāk teiktu, ka šeit cilvēks priecājas par iespēju nekur neiesakņojoties, arvien baudīt notikumu virspusi. Kad lietas sāk kaut ko maksāt, kad attiecības sāk ieiet atbildības fāzē, viņš pārļaižas uz ko "svaigāku". Tā notiek draudzībā, mīlestībā (kas patiesībā ir aizraušanās), attiecībās. Jā, arī baznīcā. Vai esat sastapuši cilvēkus, kas nepieder nevienai draudzei, bet teju vai katru gadu pārlido no draudzes uz draudzi, no konfesijas uz konfesiju, no viena "apbrīnojama mācītāja" uz citu "apbrīnojamo mācītāju"? Katrs mācītājs būs, iespējams, sev jautājis - kur palika tās starojošās konfirmantu sejas pēc kristībām, iesvētībām, laulībām? Mūžības perspektīvā skatoties, pēc notikumiem pārbagātas dzīves šie cilvēki tā arī nespēj ielidot debesu valstības vērtos. Jo ik vieni vērti balstās kādā pamatā, tie nelidina gaisā. Garīga dzīve balstās attiecību esamībā ar Dievu. Iešana ir process pretējs lidošanai. Iešana notiek saskarē ar pamatu. Tāpēc Bībelē runāts vārdos "vērtos ieies", nevis "ielidinašies".

- 3) [Grimstošie. Kā koks, kas pārāk piesūcies ar ūdeni nepeld, bet nogrimst. Kā cilvēks, kas pārlietu piesūcies ar pasauli - grimst tajā. 14 Bet, kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird un tomēr noiet un iegrimst rūpēs un bagātībā un pasaules kārībās un noslāpst un nenes nekādus augļus.](#) Ir cilvēki, kas meklē kristību, lai pietuvotos Dievam, un ir cilvēki, kas meklē Dievu, lai uzlabotos viņu dzīves līmenis. Proti, kristība un Dievs viņiem ir tikai līdzeklis dzīves līmeņa celšanai. Ne velti Kristu gandrīz ar varu gribēja celt par ķēniņu pēc tam, kad Viņš pabaroja pēc maizes izsalkušo pūli. Bet Kristus arvien no tā izvairījās. Vai būsīm dzirdējuši tādu terminu kā "labklājības teoloģija"? Viņā Dievs tiek attēlots kā tāda labklājības mašīna vai labklājības amulets virs zemes, kuru var darbināt ar zināmu manipulāciju palīdzību. Iegrimt rūpēs un bagātībā citreiz izdodas arī ar visai kristīgiem lozungiem. Savādi ir tas, kā velns rūpējās par Kristus labklājību tuksnesī, piedāvādams gan maizi, gan popularitāti, gan slavu un varu - sava veida ikviena cilvēka dzīves sapņa piepildījums. Iznikstošo padarīt par mūžīgo aicinājumu. Viena no bērības fascinējošām iezīmēm ir bezrūpība. Varbūt tāpēc bērni nezina, kur likt savu enerģiju? Un viena no pieauguša cilvēka dzīves iezīmēm ir rūpes - darbs, rēķini, pienākumi, ģimene, bērni, dzīvesvieta. Varbūt tāpēc pieaugušie ir tik nopietni un noguruši? Nenoliedzami cilvēks iedomā - varbūt nokristīties, lai visā šajā vezumā paliktu vieglāk!? Jā, Dievs mums ir novēlējis rūpju pilnu dzīvi ārpus Ēdenes. Arī vecāki mums saistās ar viņu rūpēm par mums, kamēr augām. Šajos laikos daudzi cilvēki mostas un guļas ar pastāvīgu stresu - vai es rīt varēšu uzturēt savu ģimeni? Tas ir stress, kas saēd. [Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: jo tu esi pīšļi, un pie pīšļiem tev atkal būs atgriezies.](#) Bet ne par tādām rūpēm šeit kritiski runā Kristus. Runa ir par "ievīstīšanos pasaulē". *Šopings* kā dzīves *brands*. Ir kaut kas tāds, kas cilvēku tur "ievelk", liekot aizmirst savas esamības dievišķo pamatojumu un jēgu. Dzīves taustāmie mērķi pēkšņi liekas svarīgāki par pašu dzīves jēgu. Lielākoties pēc "raženi nostrādāta mūža", kas veidojies no darba uz III baušļa un savas dvēseles ignorēšanas rēķina, cilvēks nostājas Dieva priekšā kā tukšinieks. Nekādu augļu nenešana runā par stāvokli, kurā cilvēks ir bijis galēji egoistiski intraverts. Neviens nav redzējis ābeli, kas nestu augļus "iekš sevis", bet tāds ir daudzu cilvēku dzīvesveids. Pašu izdomāts.
- 4) [Labā zeme. 15 Bet, kas labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdī, augļus nesdami ar pacietību.](#) Godīgie. Par labo zemi es gribu teikt vienu - ja kaut ko no visa iepriekš teiktā mēs sadzirdējām un atzinām par sevi teiktu, tad mēs esam tā labā zeme. Jo mūsu attieksme ir bijusi godīga. Tā ir vienīgā augsne, kurā var izaugt kas labs. [Upuri, kas patik Dievam, ir satriekts gars; salauztu un sagrautu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi. \(Psalms 51:19\).](#) Šie cilvēki iet savā dzīvē, ieklausīdamies un sevī pārdomājot, analizējot un atzīstot. Iespējams, viņi tendēti mazāk runāt, bet vairāk klausīties. Klausīties to, ko Dievs saka. Viņos ir kaut kas no Marijas, Kristus mātes - [Bet Marija visus vārdus paturēja prātā, tos pārdomādama savā sirdī. \(Lūkas ev. 2:19\)](#), vai no Marijas, kas sēdēja pie Kristus kājām - [Atgadījās, ka viņi, tālāk ejot, nonāca kādā ciemā. Tur kāda sieva, Marta vārdā, uzņēma Viņu savā namā. Un viņai bija māsa, vārdā Marija, tā apsēdusies pie Tā Kunga kājām, klausījās Viņa vārdos. Bet Marta, aizņemta ar daudzām rūpēm par to, kā Viņu apkalpot, pienāca un sacīja: "Kungs, vai Tu neko nesaki par to, ka mana māsa mani atstājusi, lai es viena kalpotu? Saki jel viņai, lai viņa man palīdz." Bet Tas Kungs viņai atbildēja, sacīdams: "Marta, Marta, tu rūpējies un zūdies par](#)

daudzām lietām. Bet tikai vienas lietas vajag, Marija sev izraudzījusi labo daļu, tā viņai netaps atņemta." (Lūkas evaņģēlijs 10:38-42).

Āmen.